

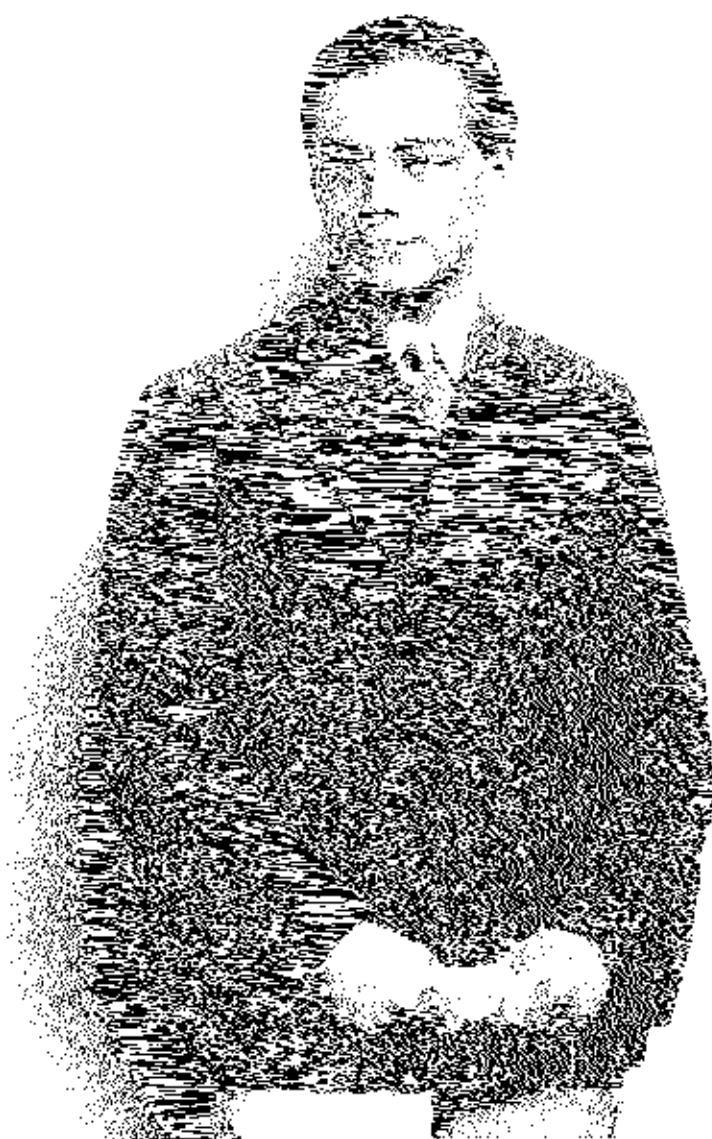

RÁKÓCZI

Hírlevő

A RÁKÓCZI SZÖVETSÉG LAPJA

HOLTÁBAN IS FÉLNEK TŐLE

EGY WASS ALBERT-SZOBOR KÁLVÁRIÁJA

SZENTENDRE
KÖRÖM

VASKÚT

PANNONHALMA

SÁTORALJAÚJHELY

ESZTERGOM

KOLONY

BAJA

GYÖMRŐ

NAGYKÁLNA

NAGYVÁRAD

15. ÉVFOLYAM 2. SZÁM 2005. SZEPTEMBER

„A te kezében van szívünk, Uram,
Döfd át szereteted nyílával,
Gyűjtsd föl a lomhákat,
Vezesd vissza az eltévelyedetteket,
Világítsd meg a vakokat,
Lágyítsd meg a hajthatatlanokat,
Bátorítsd meg a habozókat,
Tanítsd a tudatlanokat,
Gyapapítsd bennünk a hitet,
Gyűjtsd föl a kölcsönös szeretet
lángját,
S újra és újra kérlek,
Add, hogy szereteted gyarapodjék,
Hogy ez az isteni láng
Eméssze föl viszálykodásainkat.”

II. Rákóczi Ferenc

TARTALOM

Mi vagyunk az erősebbek	2
Felhívás	3
Kopjafa-állítás Vaskúton	3
Elment Imre bácsi	3
Esztorgomi anyanyelvi tábor	4
A „gyömrői beszéd” háromszázadik évfordulója	4
Kárpát-medencei katolikus klapp-tábor	5
A VIII. körömi Rákóczi-fesztiválról	5
A Rákóczi Szövetség új helyi szervezetéről	6
A történelem-tanár tábor	6
A szentendrei főiskolás tábor	7
A Nagyváradi Nyári Egyetemről	8
Konferencia a felvidéki magyar felsőoktatásról	8
VI. Magyar Kálvária Sátorajándék helyen	9
Pro Probitate	9
VI. bajai anyanyelvi tábor	10
A hitet megtartva, a reményt nem feladva	10
A kolozsvári népzenei diáktáborról	11
Gloria Vicels alánédkutatás	11
Holtában is fölnek tölte	12
Emlékezzünk Mécs Lászlóra	14
Vass Lászlóra emlékezve	15
A máramarosi koronavárosok	15
Összeoglaló a Rákóczi Szövetség felvidéki oktatási-nevelési támogatási kezdeményezésének eredményeiről	16

IMPRESSZUM

RÁKÓCZI HÍRIVŐ

A Rákóczi Szövetség lapja
Megjelenik negyedévenként 1500 példányban

Postacím: 1027 Budapest, Szász Károly u. 1. IV. 1.
Telefon: 201-3067, 212-8891

Főszerkesztő:
dr. Koltay András

Szerkesztőbizottság:
dr. Halzi József, dr. Vigh Károly, dr. Ugron Gáspár

Honlap: www.rakocziszovetseg.hu
E-mail: info@rakocziszovetseg.hu

CUM DEO PRO PATRIA ET LIBERTATE

Mi vagyunk az erősebbek

Van még mit tanulnunk a demokrácia működési elveiről és a toleranciáról. Amikor az ember már-már biztató jeleket vélné felfedezni a tekintetben, hogy az elmúlt tizenöt év alatt kiépült társadalmi-politikai berendezkedést lehet valós tartalommal és megtölteni, mindjárt történik valami, ami visszarángatja a földre az álmodozót.

A vélemény, az elköteleződés, az értékválasztás szabadsága a megváltozott rendszer legelső pillanatától kezdve, mint annak egyik alapvető fundamentuma szerepel a közélet vicéiben. Ugyanúgy alapvető rendező-elvként került meghatározásra az állam (érték)semlegessége, az esélyek egyenlőségének biztosítása okán. Mindez összefoglalva és leegyszerűsítve azt jelenti, hogy mindenki szabadon élhet meggyőződése szerint, a törvények biztosította keretek között, az állam pedig – egyenlő arányban – támogatni köteles a meggyőződés egyes megnyilvánulásait (iskolák, könyvkiadás, hitélet, ünnepek stb.), mindezt megkülönböztetés nélkül. Talán – a számos rossz élmény hatására – manapság nem mindenki előtt nyilvánvaló, hogy aki magyarul, magyarként kíván élni, annak ehhez Magyarországon joga van, anélkül, hogy ezért őt bármiféle atrocitás érje.

Ezek ellenére az elmúlt másfél évtizedben folyamatosan, pillanatnyi szünet nélkül tetten érhető bizonyos, magukra baloldali-liberális jelzőt aggasztó értelmiségi-politikai körök frusztrált, gőrcsős igyekezete a nemzeti érzés, öntudat legkisebb megnyilvánulásának azonnali földre döntésére. A kijárat toleranciáhiányt – az általuk leggyakrabban hangzatosított, önmeghatározásukhoz elengedhetetlennek érzett érték teljes semmibe vételét – ilyenkor a fenyegető náci-fasiszta-nyilas-barnalinges-karszalagos eszmék újrafelidése megakadályozásának demokratikus kötelezettségével magyarfázzák.

Idén augusztus 21-én ünnepre készültek a Balaton-felvidék legszebb gyöngye, Szigliget polgárai. Civil kezdeményezésre az ország negyedik Wass Albert-szobrát avatták volna fel, Bonyhác, Solymár és Harkány után, megszerezve az önkormányzat engedélyét. Amikor – bizonyos, nevüket a nyilvánosság előtt nem vállaló, Szigligeten nyaralóvendégként jelenlevő – „valakik” erről tudomást szereztek, a „náci-veszély”-től megriadva fenyegetni kezdték a község polgármesterét, országos, a települést lejárato sajtókampányt igérve neki, ha nem akadályozza meg a szobor felállítását. Miért? Honnan ez a gyűlölet? Honnan, amikor soha, senki nem tudott más bizonyítékot hozni Wass Albert állítólagos háborús bűnössége mellett, mint a román hadbíróság koncepció s perbeli ítéletét? Amikor regényeiből csak a mindenféle totálitárius rendszerrel való szembenállást, az igazi, transzilvanista szellemű humanizmust lehet kiolvasni? Az igazi ok csak nem a fent említett, racionális aggyal érthetetlen gyűlölet minden iránt, ami a – nem mások ellenében, hanem önmagáért való – nemzeti tudat, büszkeség és öntbecsülés valamely megnyilvánulása? Esetleg a művészi feltékenység egy már halott író iránt, amire szűles rétegek, hatalmas példányszámban veszik és olvassák minden sorát?

Demokraták vagyunk, és nem kívánunk mást, több jogot, mint amennyi mindenkinek jár. Akkor sem, ha mi vagyunk a – csendes és szervezetlen – többség. Akkor is csak annyi kell, hogy felállíthassuk szobrainkat, olvashassuk fróinkat, és békére lelhesünk lelkünkben. Ennyit kérünk, és semmi mást. De ennyi kell!

Szigligeten az idén nem állították fel Wass Albert szobrát. Az ijesztés hatott, az önkormányzat az utolsó pillanatban visszavonta az engedélyt. De a mi hitünk eléggé bölcs ahhoz, hogy biztosan tudjuk: „Maradjak az igazak és jók, / a tiszták és békeségesek, / erdők, hegyek, csanak és emberek. (...) És lésszen csillagfordulás megint, / és miként hirdeti a Biblia: / megmértek az emberek fia, / s ki mint vetett, / azonképpen arat, / mert elfut a víz, és csak a kő marad, / de a kő marad”.

Wass Albertnek három szobra is áll már. Szigligeten is állni fog egyszer. Ahogyan mindenki másnak is, akinek mi szobrot kívánunk állítani, hogy így tiszteljük előtte. Mi vagyunk az erősebbek. A lélek erejét ugyanis semmiféle sunyi fenyegetőzés, aljas aknamunka, értelmetlen gyűlölet nem győzheti le.

Koltay András (főszerkesztő)

(A szigligeti elmaradt szoboravató el nem mondott ünnepi beszédét 12. oldalunkon olvashatják.)

RÁKÓCZI HÍRIVŐ

MEGHÍVÓ

A Rákóczi Klub II. féléves programjaira Szövetségünk klubja szeptembertől is folytatja rendezvényeit, amelyekre az alábbi időpontokban kerül sor a Magyarok Házában (Budapest, V. Sennyeleis u. 1-3.):

2005. október 5. 17.00 (Bartók-terem)
Bemutatkozik Somorja – a város múltja, jelene, jövője

Szervező: a Somorja és Vidéke Kulturális Társaság és a somorjai Csevadok

2005. október 26. 17.00 (Bartók-terem)
A székelyföldi árvíz és a magyar összefogás

Vendég: Szász Jenő, Székelyudvarhely polgármestere

2005. december 7. 17.00 (Bartók-terem)
„Ótóra tea zenével” – beszélgetés teadélután keretében a Szövetség és a Klub életéről sok zenével

Közreműködnek: Kovács Márton és zeneiskolás tanítványai Piliscsabáról

Minden érdeklődőt szeretettel várunk a Rákóczi Klub rendezvényeire.

Martényi Árpád

A Rákóczi Klub vezetője

Elment Imre bácsi

Fájdalommal és megrendüléssel tudatjuk tisztelt Olvasóinkkal, hogy Galgóczy Imre színészművész, az Evangélium Színház egyik alapítója, Pestszentpéter díszpolgára, Szövetségünk tagja életének 86. évében, 2005. március 27-én elhunyt. Galgóczy Imre egész élete a művészet és a kultúra közvetítéséről szólt. Elhivatott művész volt; aki nemcsak alázattal szolgálta Tháliját.

Szövetségünk rendezvényeinek állandó szereplője volt. Hosszú időn át a Rákóczi-Klub összejöveteleit is színesítette szavalaival.

Az Esterházy János-emléknapokon is szívesen lépett fel, mindnyájunk örömére. Az Idel fellépést már nem vállalhatta el.

Harivált 2005. április 12-én helyezték örök nyugalomra, a pestszentpéteri Szent Erzsébet plébániatemplom urnakapujában. Nyugodj békében, Imre bácsi!

M. Á.

Felhívás

A Rákóczi Szövetség, mely megalakulása, 1989 óta a Kárpát-medencei magyarság egységén és együttműködésén munkálkodik, felhívja tagságát, és minden jóra való magyar embert felkér arra, hogy – elsősorban pénzadományával – támogassa a székelyföldi, udvarhely-széki árvízkarosultakat. Tájékoztatja egyben támogatóit, hogy a legnagyobb segítség valóban a pénzadomány. Boltookban minden kapható, azonban a magyar családok nem rendelkeznek anyagi tartalékokkal a tisztítás és a fertőtlenítés elvégzéséhez szükséges eszközök megvásárlására.

A baj nagy! Székelyudvarhely városában a lakosok összefogtak, közösen próbálnak egymás gondjain segíteni. Azonban a környező falvakban még nagyobb pusztítást végzett a víz. Nagy szükség van a segítségre!

A Szövetség országos központja azonnal elkülönített az Udvarhely-szék területén élő magyarság megsegítésére 1 millió forintot, amelyet Szombatfalván a református és katolikus egyházközösségek rendelkezésére bocsát.

Kérjük minden tagunkat és támogatóinkat, hogy pénzügyi hozzájárulásukkal segítség székelyföldi testvéreinket!

Bankszámlaszámunk: OTP Budapest V. ker. 11705008-20119193.

(kérjük az utaláson tüntessék fel: „Székelyföldi árvíz”)

Minden pénzadományt közvetlenül lejtuttatunk Székelyföldre! Budapest, 2005. augusztus 25.

Halzi József
elnök

Ugron Gáspár
főtökár

Kopjafa-állítás Vaskúton

A Rákóczi Szövetség vaskúti helyi szervezete 2005. május 16-án, Pünkösdi napján kopjafát állított a Felvidék 25 településéről 1947-ben, a Benes-dekrétumok alapján Vaskútra áttelepített 202 család emlékére. A hivatalos adatok szerint 665 lélek, embertelen körülmények között kényszerült elhagyni ősei földjét. Hazaszeretetüket bizonyítja, hogy ennek ellenére is voltak, akik – nem kis kockázatot vállalva – átcsempészték magukkal az anyaországba az első bécsi döntés után készült emlékszálót, mely az ötvenes években bizony megjárta a székelyföldet és a padlásokat, mire az utóbbi évek óta a felvidékiek által szervezett ünnepek – így a mostani kopjafaállítás – állandó résztvevője lehetett.

A pünkösdi szentmisét követően, a temetőben tartott ünnepségen megjelent tömeget Rigó Béla, a Rákóczi Szövetség vaskúti helyi szervezetének elnöke köszöntötte. Ünnepi beszédet Zsigó Róbert, a körzet országgyűlési képviselője és Alszei Zoltán polgármester mondott – mindketten egykori felvidéki szülők leszármazottai. A rendezvény keretében vette át az áttelapított és a határon túl magyarság érdekében végzett áldozatos munkájáért a Rákóczi Szövetség emléklapját és plakettjét Matheisz János és Rigó Gábor.

A Rigó Gábor faragóművész által készített kopjafát Hrotkó Géza, győri kanonok szentelte fel.

Maruzsa Zoltán

Esztergomi anyanyelvi tábor

A Rákóczi Szövetség a hagyományoknak megfelelően idén is megszervezte anyanyelvi táborát Esztergomban. A tábor 2005. augusztus 15-21. között került megrendezésre, immár 16. alkalommal.

A rendezvény célja, hogy a szomszédos országokban élő, magyar származású gyerekek számára lehetőséget nyújtson a magyar anyanyelv, kultúra ápolására, felébressze a magyar történelem iránti érdeklődést. Különösen fontos lehet ez a szörványban, hegyektől elzárt falvakban élők számára, akikhez alig-alig jut el magyar nyelvű irodalom.

Az esztergomi anyanyelvi tábor lakói ezúttal 8-15 éves magyar gyerekek voltak; 25 kislány érkezett Kárpátaljáról és 15 felvidékről. A kárpátaljai gyerekek két, a felvidékiek egy kísérőtanárral érkeztek. A tábor szakmai részének lebonyolítását immár második éve a nyitrai Juhász Gyula Ifjúsági Klub pedagógus-növendékei végezték. A kilenc felvidéki fiatal nagy szakértelemmel és szeretettel gondoskodott a gyerekek minél változatosabb programjáról.

A Rákóczi Szövetség célja, hogy a hét nap alatt megerősödjön a résztvevőkben az anyanyelv, a magyar kultúra iránti fogékonyság, megvalósulni látszik. Elősegítette ezt az is, hogy a tábor helyszínéül szolgáló Esztergom – különösen az augusztus 20-i ünnepségsorozat – kiváló lehetőséget teremt arra, hogy a táborlakók megismerkedjenek az államalapítás és nemzetünk történetével.

A rendezvényt idén is az esztergomi József Attila Általános Iskolában rendezték meg, ahol a gyerekek csoportokra osztva, játékos „magyar nyelvtanfolyamon” vettek részt. A tábor bemutatkozással indult, ekkor a gyerekek magyar nyelven beszéltek magukról. A későbbiekben a szervezők magyar mondákat, regéket meséltek el a gyere-

keknek, melyek alapján mindenki rajzokat készített, és saját szavaival mondta el a számára legérdekesebb történeteket. A társaság hajóval ellátogatott Visegrádra, ahol megtekintették a fellegrát, a királyi palotát és a Salamon-tornyot, sétáltak a városban, és útközben magyar népdalokat énekeltek. Estőnként mesevetítésen vettek részt, mely után megbeszélték a film cselekményét. Természetesen Esztergom városát is felfedezték, városnéző kisvasúttal körbeutazták a várost, megnézték a Bazilikát és a Vármúzeumot, ellátogattak a strandra, és részt vettek az augusztus 20-i ünnepségeken.

A rendezvényre ellátogatott Horváth István, a helyi Rákóczi-szervezet elnöke, az esztergomi Vármúzeum igazgatója, aki előadást tartott a gyerekeknek a magyar történelemről. Ezen kívül is számos érdekes program töltötte ki napjaikat, mint a közműves-foglalkozások, pólófestés, üvegfestés, aszfalt-rajzverseny, „szalvétatechnika”, gyurmázás, festés-rajzolás.

Nagy segítségünkre voltak Esztergom polgárai, akik áldozatkész munkájukkal mindent elkövettek, hogy a táborlakók jól érezzék magukat, és számos ajándékkal – ruháimmal, élelmiszerekkel, mesekönyvvel – segítettek a nehéz sorsú, szörványban élő gyermekeket.

Úgy tűnik, hogy a Rákóczi Szövetség azon célja, hogy ezekben a gyermekeknek az anyanyelv és a szülőföld iránti érdeklődésük e rövid együttről alatt felkeltse, erősítse, megvalósulni látszik. A táborban szerzett élmények, megkötött barátságok minden bizonnyal erősítik nemzeti elkötelezettségüket is, és az ehhez hasonló élményekből táplálkozva, felnőttek korukban határozottabban ki tudnak állni nemzeti identitásuk mellett.

Gaal Borbála

A „gyömrői beszéd” háromszázadik évfordulója

1705 nyarán válságba került a kuruc hadsereg. A sorozatos vereségek és az aratási idő elérése miatt, az önként Rákóczi zászlaja alá állt katonák sorban hazaszökdöstek. Látna és érezve az általános elkeseredettséget, Rákóczi július 3-án tábori mustrára hívta a tisztúrt, alföldi és dunántúli seregrészeket Gyömrőre. Beszédet intézett a katonákhoz, hogy harci kedvüket ismét felélessze. Szívéhez szóló, emelkedett hangvételű beszéde, mint a híres „gyömrői beszéd” maradt ránk. Ezt ünnepi meg minden évben a 2000-ben városi rangra emelkedett Gyömrő.

Idén a 300. évforduló kiemelt ünnepségre adott alkalmat június elején, amikor még tartott a iskolaév, a nagyságos fejedelem nevét viselő iskola udvarán Rákóczi-emléktárgyat avattak és szenteltek fel. Ezen túl minden ünnepi hangulattal köszöntötték a tanulóifjúságot és tanárokat. Ez a hangulat ajándék Szent Mária Igazgató asszonynak, a Rákóczi Szövetség helyi szervezete vezetőjének is, hiszen idén nyugdíjba ment, és átadta az iskola vezetését utódjának.

Június közepén történelmi emlékülést tartottak az emlékvérszületére, nagy érdeklődés mellett, leles tudósok, közéleti emberek részvételével.

Július 2-án egész napos ünnepséggel emlékeztek meg a híres seregzenélő és a beszéd évfordulójáról. A városháza mellett parkban felavatták Pál Mihály szobrászművész Rákóczi-mellszobrát. Duray Miklós köszöntő beszédében párhuzamot vont a 300 évvel ezelőtti és a mai események között, a nemzet egységének szükségességét hangsúlyozva. A Teleki-kastély parkjában kuruc lovasbemutatót láthattak a résztvevők, majd este a Nagymánya-reten – ahol Rákóczi beszéde is elhangzott, és ahol az ezt megörökítő emlékoszlop található – táborfűz mellett énekeltek kurucnótákat a firaclhacsalon ünnepi ének. A budapesti Rákóczi Klub lelkes tagjai – egy mintegy 16 fős csoport – is részt vettek az ünnepségen, és igyekeztek annak színvonalát nem csak jelenlétükkel emelni.

Gyömrő és a gyömrői helyi szervezetünk ismét kitért magáért. Köszönjük és gratulálunk: így kell ápolni Rákóczi szellemét, mindnyájunk épülésére.

Martényi Árpád

Kárpát-medencei katolikus kispap-tábor

Az idén hetedik alkalommal került megrendezésre a kárpát-medencei katolikus kispap-tábor Pannonhalmán, július 13-17. között. A Rákóczi Szövetség alapító okiratában rögzített céljai között szerepel a Kárpát-medence magyarságának kulturális, szervezeti erősítése és támogatása. A kispap-tábor megszervezésének indító gondolata is ez, tudniillik az Egyház társadalomban betöltött nemzetépítő és megőrző tevékenységének elmélyítése. A tábor résztvevői olyan kispapok, akik pappá szentelésük előtt is, de azután még inkább formálják és alakítják környezetük magyar gondolkodását.

A Szövetség részéről a decemberi népszavazás után felértékelődött a tábor megszervezésének jelentősége, hisz fontos, hogy a résztvevők érezzék az anyaország gondoskodását és szolidaritását a határokon kívül rekedt magyarok iránt.

A táborba az idén húszan vettek részt, mindannyian a gyulafehérvári római katolikus teológia hallgatóiként. A gyulafehérvári teológián Erdélyben négy egyházmegyében (Szatmári, Nagyváradi, Tomcsvári és Gyulafehérvári Egyházmegye) tanulnak szeminaristák.

A tábornak idén is a pannonhalmi Bencés Főapátság gimnáziumi kollégiuma adott otthont. A helyszín erősíti a résztvevőkben azt a tudatot, hogy minket, magyarokat nem csupán nemzeti hovatartozásunk tart egyben, hanem kereszténységünk is.

A korábbi évekhez képest az idei tábor kötetlenebb programot szervezett a résztvevőknek, több kirándulást és szabadidő programot kínálva. A szervezőknél megpróbálunk mindig a korábbi években megfogalmazott résztvevői igényeknek eleget tenni, ezért örövend évről-évre egyre nagyobb népszerűségnek örvendünk.

Beer Miklós váci megyéspüspök az idén is vállalta a tábor fővédnökségét, támogatónk volt a Polgári Magyarországi Alapítvány is.

A tábor hivatalos megnyitóján Ugron Gáspár, a Rákóczi Szövetség főtákkára és Pintér Ambrus bencés atya köszöntötte a résztvevőket. Ugron Gáspár beszámolt a Szövetség munkájáról és célkitűzéseiről, valamint még egyszer tudatosította a résztvevőkben a kispap-táborral elért kívánt célokat. Pintér Ambrus atya felajánlotta, hogy a fővöben is számíthatunk a Főapátság segítségére, és örömet fejezte ki, hogy a résztvevők idén is ellá-

„Nagyon jól telt a tábor, nagy hatással volt rám a magyarországi lelki élet, arra ösztönkél, hogy tegyek meg mindent ott, hogy ahol én dolgozom Isten ügyéért. Hogy legyen élet, és ne haljon ki az Egyházközség. Sajnos a „nyugati”, fogyasztói világ rossz szelleme már bennünk is megvan, és csak úgy ragad az emberre.

Sokat ért nekem a várpalotai Trianon múzeum is, mert látom, hogy legalább megtudhatják az emberek, akik ott járnak, mi is történt igazából. Nekem nem az faj, hogy nem egy ország vagyunk, hanem, hogy nincs igazi igény az anyaországiakban a kapcsolat fenntartására. Sokat szentelünk mi, magyarok, de úgy érzem, hogy lstennek valamilyen tervre van ezzel.”

Lukács László

togattak Pannonhalmára. Ebéd után Sopronba indultunk, ahol Horváth Imre plébános atya fogadott bennünket, és idegenvezetést biztosított számunkra. Este közös szentmisén vettünk részt a Szentlélek-templomban, ahol három diakónusunk aktívan is bekapcsolódott a liturgiába. A plébános atya bemutatott minket a híveknek, akik a szentmise után táppsal köszöntöttek bennünket.

Másnap ismét útra keltünk, és utunkat Várpalota felé vettük, ahol az országban egyedülálló múzeum található a Zichy-kas-

télyban, mely a trianoni békediktátumnak állít emléket, képekben, képeslapokon, térképeken, tárgyakkal és írásokban bemutatva a békekötés előzményeit és utóéletét. Ebéd után folytattuk utunkat Kaposvárra, ahol Balás Béla kaposvári megyéspüspököt látogattuk meg. Ő előadásában bemutatta a kaposvári papképzést és az egyházmegye működését.

A találkozás után megtekintettük a székesegyházat – ami eredetileg plébániatemplomnak épült, hiszen egy nem túl régen megszervezett egyházmegyében jártunk –, ahol a plébános bemutatta a templom történetét is.

Pénteken este a kaposvári Kafka Margit Tanítóképző Főiskola kollégiumában szálltunk meg. Kaposvár csodálatos főtere kellemes esti kikapcsolódást biztosított számunkra.

Másnap a reggeli után Balatonalmádi felé vettük utunkat, ahol kellemes balatonifürdőzés várt ránk. A hosszú út porát lemoshattuk az épp csak langyosodó magyar tengerrel.

Kolló felgyógyulásunk után a Rákóczi Szövetség elnökével, Halz Józseffel találkoztunk. Délutáni programunk Vácot folytatódt, ahol találkoztunk Beer Miklós váci megyéspüspökkel. A püspök atya körbevezetett bennünket a püspöki palotában, röviden elmesélve a város, illetve az egyházmegye történetét. Megtudtuk, hogy a váci szeminarium is a püspöki palotában található, a legett számbéli Katolikus Tanítóképző Főiskola költözött a szeminarium helyére. Így a kispapok megláthatták, hogyan élnek és tanulnak váci társak.

Váci vacsoránk után Budapestre indultunk, ahol az Apur Vilmos-vendégházban foglaltuk el szállásainkat.

Az idei kispap-tábor jellegében eltért a korábban megszokottól, de bizonyosan szép emlékeket hagyott a résztvevőkben.

Kiss Péter

A VIII. körömi Rákóczi-fesztiválról

A Rákóczi-szabadságharc 300. évfordulója jegyében rendezett VIII. körömi Rákóczi-fesztivált 2005. május 28-án, a Rákóczi Szövetség miskolci helyi szervezőtővel közösen szerveztük meg. Az ünnepség keretén belül lepleztük le a körömi történelmi emlékpark újabb létesítményét, Mikes Kálmán emlékkeresztjét, rajta tűzzománc táblán a törökországi levelek utolsó bekezdésével.

A templomtérről ünnepi menet indult az emlékparkhoz: történelmi lovashuszárok, tiszajúvárosi mazzorettek, cserkészek, népviseletbe öltözött hagyományörző ének- és tánc csoportok, valamint a meghívott vendégek és a község lakossága.

Ünnepi beszédet mondott Halz József, a Rákóczi Szövetség elnöke, valamint Berszán Lajos lelkifia, a gyimesfűlöloki Árpád-házi Szent Erzsébet Gimnázium igazgatója. Csángó növendék kísératében ő leplezte le az emlékkeresztet is.

A vendégek között voltak a megye és a határon túli polgármesterek, lelkesek és közéleti személyiségek, a sajtó és a rádlió munkatársai. Az egész napos rendezvénynek mintegy 700 résztvevője volt.

A délelőtti ünnepséget ebéd követte, majd délután a néptánc- és énekegyüttesek mutatkoztak be a szabadidő színpadon. Nagy sikerrel mutatta be gyakorlatait a taktaharkányi ifjúsági egyesület a gyermekek és a felnőttek aktív részvételével.

A résztvevő együttesek viszont-fellépésre hívták meg énekkarunkat Erdélybe, a Felvidékre és a megye több településére, így Gyimesfűlölokra, Péderre, Sátoraljaújhelyre, Hornádnómetibe és Qroszlányba.

Tóth Tibor

A Nagyvárad Nyári Egyeteméről

A Hallgatói Önkormányzatok Országos Konferenciája és a nagyvárad Partiumi Keresztény Egyetem hallgatói négy évvel ezelőtt szervezték meg az első Nagyvárad Nyári Egyetemet. A rendezvény sikerét mutatva, hogy azóta minden évben sor kerül erre a képzésre, a szervezői kör pedig kibővült a Temesvári Magyar Diákszövetséggel és a Rákóczi Szövetséggel.

Az idel nyári egyetemre 2005. augusztus 6-13. között került sor, a Partiumi Keresztény Egyetem épületében. A rendezvény résztvevői erdélyi, felvidéki és magyarországi egyetemi és főiskolai hallgatók voltak. A vajdasági és kárpátaljai fiatalok – a határátlépés költségei miatt – idén nem vettek részt a rendezvényen.

A nyári egyetem szakmai programja négy szekcióra – közgazdaságtan, politológia, szociológia, sajtó és irodalom – osztozott, amit plenáris előadások egészítettek ki. A szakmai blokkok összeállítására igyekezett megfelelni a résztvevők várható érdeklődésének, akik pályázat útján kerülhettek be a

nyári egyetem diákjai közé. A szekciók szakmai színvonaláról neves magyarországi és határon túli előadók gondoskodtak. A plenáris előadások közé olyan, szélesebb társadalmi érdeklődésre számot tartó témák kerültek be, amelyek befolyásolhatják a felsőoktatásban tanulókat, oktatókat mindennapi életét is.

A résztvevők emellett számos egyéb kulturális és szórakoztató műsor révén is gazdagodtak, melyek között filmvetítés, színházi

előadás és sportvetélkedő egyaránt szerepelt. A nyári egyetemen megjelentek egyeztetett szervezett programokon kívüli időt szakítani a város, Nagyvárad megtekintésére is, hiszen ennek múltja, épített emlékeinek szépsége számos ember megigézett a történelem során.

A napi programot rendszerint – hogy a komoly témák mellett azért a szórakozásnak is maradjon tere – zenés-táncos mulatság zárta, az egyetem belső udvarában.

A Rákóczi Szövetség, miként tavaly is, szervezőként és lehetőségeihez mérten támogatóként is részt vett a nyári egyetemen. A Szövetséget Ugron Gáspár főtájtár és Nagy Zoltán képviselték a rendezvényen. A szervezők felkérése alapján Nagy Zoltán a Bolognai Folyamat című konferencia-beszélgetés egyik meghívott előadója volt. A rendezvény záróbeszédének megartására – ezzel is köszönve a Szövetség többéves segítségét – Ugron Gáspárt, a Rákóczi Szövetség főtájtárát kérték fel.

Gaal Borbála

Konferencia a felvidéki magyar felsőoktatásról

A Besey-Tatárik díj átadása

A Csehországi és Szlovákiai Magyar Kultúra Alapítvány alapító okiratában rögzített céljainak megfelelően feltétlenül tevékenységét, ennek megfelelően támogatja a felvidéki magyarság kulturális és közéleti fejlődését.

Az idel évben, június 29-én, kellő anyagi forrás birtokában konferenciát szerveztünk a nyitrai Konstantin Tudományegyetem Magyar Tanszékével együttműködve, amelynek célja a Felvidéken kialakult új, a felsőoktatást érintő helyzet bemutatása és értékelése volt.

Egy napos konferenciánkra olyan előadókat hívtunk meg, akik a felsőoktatás különböző aktuális kérdéseiről tartottak előadást, hitelesen szemlélítve a felmerült helyzetet, és válaszokat adva a felmerülő kérdésekre.

Az egyes előadások bemutatták a felvidéki magyar felsőoktatásban kialakult kedvező helyzetet, és az e helyzetből fakadó lehetőségeit ismertették, amely egyrészt a komáromi Selye János Egyetem, valamint a nyitrai Konstantin Tudományegyetem Közép-európai Tanulmányok Kara megalakulásával, másrészt Szlovákiának az Európai Unióhoz való csatlakozásával és a bolognai folyamatként emlegetett programban való részvételével következett be.

A XXI. század Európája egy olyan társadalmat épít, amelyben csak a tudást igény-

lő, a tudományok iránt fogékony közösségek lesznek versenyképesek, ezért a Kárpát-medence magyarságának fontos, hogy jól képzett értelmiségi réteggel rendelkezzen.

A Solye János Egyetem megalapítását a nyitrai Konstantin Egyetemen, a pozsonyi Comenius Egyetem magyar tanszékén, illetve a Besztercebányai Bél Mátyás Egyetemen lehetett magyar nyelven tanulmányokat folytatni. Eddig tehát az országban szétszórta, az alkalmazkodás kényszere miatt sokszor nehezen működő, kevés lehetőség közül lehetett csak felső fokú tanulmányokat választani, folytatni.

Az európai kisebbségek, így a felvidéki magyar közösség helyzetében is megfigyelhető egy marginalizálódási folyamat. Annak ellenére, hogy a kettős kulturális kötődés nagyobb esélyt kellene, hogy jelentsen egy magasabb műveltségi szint elérésére, az iskolázottsági statisztikák azt mutatják, hogy a kisebbségek, a többségi nemzethez viszonyítva többszörösen hátrányos helyzetbe kerültek.

A felvidéki magyar felsőoktatási intézmények lehetőséget biztosítanak az anyanyelvű felsőfokú képzésre Szlovákiában. Ennek következtében várhatóan megnő azoknak a fiataloknak a száma, akik főiskolai, ill. egyete-

mi végzettséget szereznek. Emelkedik tehát a szlovákiai magyar lakosság iskolázottsági szintje. Ezen tanulságok összegzése és megvitatása is megtörtént a konferencián.

A konferenciát követte az Alapítvány által adományozott Besey-Tatárik díj ideai átadása. E díjat minden évben több – az idén hét – olyan diák veheti át, akik elkészített pályamunkájukért, vagy kimagasló tanulmányi eredményeik okán tanáraik arra érdemesnek tartották, és kiválasztották.

A díjátadáson László Béla dékán úr ismertette a díj megalapításának célját és ösztönző szándékait, és gratulált a díjat átvevő diákoknak.

Ezután a pályadíjas diákok pár percen belül bemutatták munkáikat, majd átvették a díjat. A kimagasló tanulmányi eredményeket elérő jelöltek tanárai bemutatták diákjaikat, és méltatásaikban kitértek a döntést igazoló eredmények ismertetésére is.

Minden díjazott oklevelet és pénzdíjat vehetett át.

Az idel díjazottak: Bacsó Péter, Póda Krisztina, Vaskovics Mirlán, Horváth Ágota, Csizmadia Gabriella, Hortai Ferenc és Petres Sándor.

Kiss Péter

VI. Magyar Kálvária Sátoraljaújhelyen

„Fogd kezén az Ifjúságot” — Ezzel a jelmonddal hívtuk és vártuk vendégeinket a „Magyar diákok és tanárok VI. találkozója a Magyar Kálvárián” című hatnapos együttlétre Sátoraljaújhelyre, 2005. július 8-14. között. Rákóczi Szövetség hívó szavára húsz tanár fogadta meg id. Szemlér Ferenc erdélyi költő felszólítását, fogta meg 180 diákja kezét, és hozta el őket Zemplén fővárosába, Sátoraljaújhelyre.

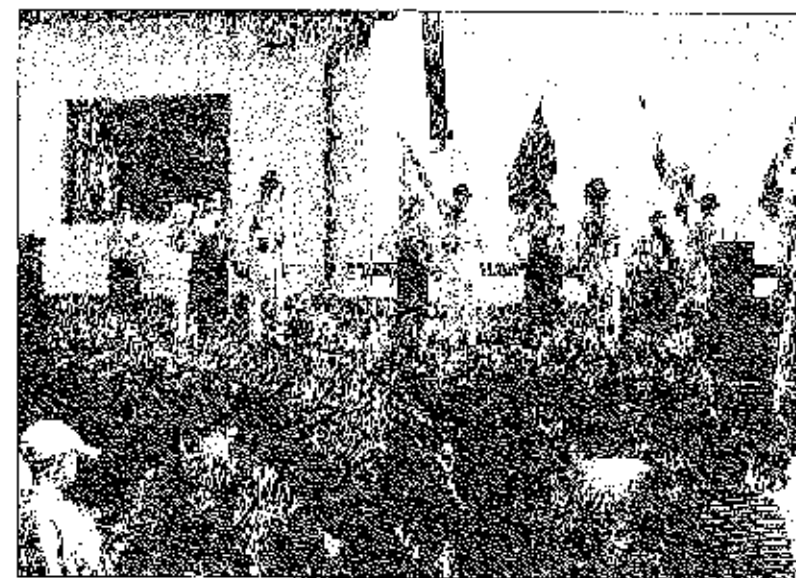
Nagy örömmre ebben az évben először jöttek a Magyar Kálvárián megőrzött városok [Székelyudvarhely, Kolozsvár, Nagyvárad, Kassa, Borsó stb.] képviselői mellett a Rákóczi Szövetség helyi ifjúsági szervezetei (Érsekújvár, Komárom, Ipolytság, Kassa, Gyergyószentmiklós, Ada, Szolnok, Szentendre stb.), valamint a Rákóczi-vetélkedők győztesei [Székelyhíd, Ipolytság] is. Az új helyekkel kiegészülve 203 fő vett részt az eseményen.

A találkozó anyagi fedezetét [szállás, étkezés, programok] a Rákóczi Szövetség biztosította, a résztvevőknek csak az utazás költségeit kellett fizetni.

Hogyan fogalmazta meg Szepesi Bódog a Magyar Kálvária létrehozója 1936-ban a záradokhely rendeltetését?

„...hogy a magyar fájdalom és a jobb jövőbe vetett törhetetlen hitünk kifejezője legyen, buzdítson összetartásra és bátorítsa a csüggedőket”.

Mert találkozhatnak itt a résztvevők a fájdalom emlékeivel, Kis- és Nagyszalmencsel, a kettévágott falu képviselőivel, vagy az alig 2-3 méter széles „hajózható” Ronyva folyó mellett élőkkal.

Ugyanakkor erőt is meríthetnek az ide látogatók: Dobóruszán Dobó István sírjánál, Borosiban II. Rákóczi Ferenc szülőházánál, Nagykáposon a piarista rendházban, ahol Kossuth Lajos díákéveit töltötte, Széphalmon Kazinczy Ferenc sírjánál, Sárospatakon a Rákóczi-várban, Tokajban a világörökségi központban, vagy éppen a Magyar Kálvária emlékkő előtt. Fogadalmat tehetnek a Kis-Szárhegyen a 100. országzászló és a Szent Korona alakú Szent István-kápolna előtt, ahol együtt imádkoztak:

„És most, testvérek, boruljunk le imára, Kérjük Istent, nézzen le szegény hazánkra, Óvja, védje az elszakadt magyarságot, S vegye le róluuk a trianoni átkot!”

Erő meríthettek a résztvevők Döbrentei Kornél költő, Ugron Gáspár főtájtár, Damjanovics József görög katolikus parókus, Gubala Róbert eszterosi, Bartis Ferenc költő és Kocsis István történész szavaiból, előadásaiból.

A zene, a tánc, a versek, a színház mind a szellemi, lelki gazdagodást segítette. Köszönet érte a Körömi Asszonykórusnak, a Bodor Péter színjátszó csoportnak Erdőszenygyörgyről, a KESICE együttesnek Gyimesfőlökről, a Gondúzó együttesnek Adáról, a Turul és Just Dream együttesnek Budapestről, a Titán együttesnek Szászrégenből és a 37-es együttesnek Sátoraljaújhelyről.

Reméljük, a résztvevők számára sokat nyújtott a rendezvény; megtalálták azt, amiért hívtuk őket.

Szerédi Kálmán

„Utolsó este szerintem magunk sem tudtuk eldönteni, hogy búcsúzzunk egymástól, vagy inkább még használjunk ki minden közös pillanatot. Így utólag már csak arra emlékszem, hogy mindenki csak arra emlékszem, hogy mindenki a csomagjaival szaladgált, én meg azt sem tudtam, hogy kinek a nyakába ugorjak, kinek a címét kérem, kitől búcsúzzak? A következő pillanatban meg már a buszon ültünk, Integeztünk és bámultuk egymást! Tudtuk, hogy ezek az utolsó pillanatok, talán soha többet nem találkozunk. A lenyűgöző helyek emlékét már csak a fényképek őrzik, de azokat az utolsó pillanatokot, azokat az arcokat azt hiszem, örökké a szívünkbe zártuk! Csodálatos tábor volt, hálás vagyok, és bármint megtennék, hogy újra ott és velük lehessenek...mert ott és velük éreztem, hogy ha csak öt napra is, de újra együtt volt a magyarság!”

Kovácsics Judit, Gyergyószentmiklós

Pro Probate

A „Pro probate” latin kifejezés, annyit jelent: a helytállásért.

A szlovákiai Magyar Koalíció Pártjának parlamenti csoportja alapította ezt a díjat, 1998-ban. Minden évben egy díj kerül átadásra, olyan személy részére, aki a felvidéki magyarság megmaradása érdekében kiemelkedő tevékenységet végzett.

A díjátadásra minden évben Komáromban kerül sor, május utolsó szombatján. Idén má-

jus 29-én került sor a jeles eseményre, melyen Török Bálint, Stelczor Elemér és Martényi Árpád képviselte szövetségünket.

A 2005-ös esztendőben Koncsol László Irodalmár, tanár kapta meg a díjat, akit Bárdos Gyula, az MKP parlamenti csoportjának vezetője köszöntött beszédével.

Érdekes egybeesés, hogy szintén aznap este került felavatásra a csallóközi Bucs községben gróf Esterházy János első szlovákiai köztéri

szobra. Az ünnepelő társaság szinte együtt vonult át Komáromból Bucsra, ahol a falu – kívül-belül ünnepelőbe öltözve – várta a nagy eseményt. Maga a díj is Esterházy emlékének szól, Esterházyénak, akinek munkássága maga volt a helytállás, aki az egész életét „felvidéki magyarjainak” szentelte, értük tevékenykedett, mint politikus, értük szenvedett, és áldozta életét, mint a kommunista diktatúra üldözöttje.

Martényi Árpád

IV. bajai anyanyelvi tábor

A Rákóczi Szövetség harmadik alkalommal szervezte meg 2005. július 2-6. között anyanyelvi táborát Baján, a Szent László ÁMK-val és a Tisza István Baráti Társasággal együttműködve. A program célja a többszörösen hátrányos helyzetben élő délvidéki szörványban élő magyar gyermekek nevelési szándékkal való nyári táboroztatása volt.

A tábor előkészítése 2005. áprilisában indult, amikor kapcsolatba léptünk a megcélzott Zombor környéki (Nyugat-Bácska) régió településeinek iskoláival. A táborban hagyományosan iskolánként 5-6 gyermeket látnak vendégül Bácskerteszől, Bezdánbó, Doroszlóról, Gombosról, Nemesmiliticsről és Csoponyáról, Szilagyiról, Kuláról, Telocskából, valamint Zomborból.

Minden faluból 1-1 kísérőtanár jött a gyermekekkel, aki végig velünk töltöttek az öt napot, és szükség esetén segítségünkre voltak, ezen túlmenően azonban szakmai tapasztalat-csere céljából bajai tanárok foglalkoztak velük. A tábor végén a tanárok, a bajai iskolák és a Rákóczi Szövetség jóvoltából, könyveket, CD lemezeket és oktatási segédanyagokat kaptak ajándékba, ezzel is elősegítve a határon túli magyar iskolaügy módszertani fejlődését.

A kapcsolatfelvétel és az egyeztetések eredményeképpen Baján 52 alsó tagozatos általános iskolás diák és 9 kísérőtanár kezdhetett meg táborozását július 2-án, szombaton. A tábor folyamán igyekeztünk a gyermekek részére olyan rendezvénysorozatot összeállítani, melyben egyensúlyban vannak a kulturális, szabadidős és az oktatási programok. A jobb hatások érdekében a kisdíjakat négy csoportba osztottuk be. Minden csoport élére egy bajai tanítónő került, akik napl 10 órában a csoportjukkal maradtak – vállalva az ezzel járó megterhelést. A csoportok az oktatási programok során mondókákat, verseket tanultak, magyar iskolai olvasókönyvből gyakoroltak, kézműves foglalkozásokat tartottak, és a hétfői esti bemutatóra egy színdarabot tanultak be. A foglalkozások mellett szintén csoportokban sportoltak, játszottak.

A gyermekek a hiteletben sem szenvedtek hiányt: a szervezők a bajai belvárosi Plébánia-templom reggeli miséjére vitték el a gyermekeket, ahol Tajdina anya külön köszöntötte is őket.

A kulturális műsorok közül szeretném kiemelni Figura Ede előadóművész műsorát, melyet a gyermekek nagy örömmel hallgattak. A gemenci erdőben történi kisvasutas – az

ottani oktatási programmal egybekötve – szintén felelhetően élményt jelentett a háború pusztította Jügoszláviában felszperedő gyermekeknek, csakúgy, mint a híres bajai halászlé bográcsokban történő elkészítése, vagy a Koszuth-nóta elsajátítása, mely sajnos sokaknak ismeretlen volt a tábor kezdetén.

A táborozás záró eseményén Halz József, a Rákóczi Szövetség elnöke, Ugron Gáspár, a Rákóczi Szövetség főtábornoka, továbbá Tarján Levente, a Szent László ÁMK igazgatója is megjelent a gyermekekkel.

Az idel esztendő ültása volt, hogy a táborban a hétfői és keddi programokra bajai diákokat is meghívunk. A mintegy 15 bajai és környékbeli diák nagy örömmel barátkozott a határon túli gyermekekkel, ezért ezt a kezdeményezést – a közös táboroztatást – jövőre szeretnénk bővíteni.

A tábor lezárását követően valamennyi diákra egy csoportképet és a résztvevők címlistáját postáztuk el, a Rákóczi Szövetség nevében írt kísérőlevéllel együtt.

Bátoran állíthatjuk, hogy a tábor programja elnyerte a kisdíjak tetszését, és sikeresen mozdította előre a délvidéki szörványmagyarság ügyét.

Maruzsa Zoltán

A hitet megtartva, a reményt nem feladva

A Garam 1944 decemberében is csendesen folydogált saját medrében. A falusi ember várta a Megváltó születésének ünnepét, a karácsonyt.

Nagykálna hívő népe is lélekben erre az ünnepre készült. Sajnos ez a készülődés nem volt felhőtlen. Sok családból az édesapa vagy a fiú már a fronton volt. A harci cselekmények a hatvani hadművelet befejeztével elértek a Garam bal partját. A két tábor itt nézett farkasszemet egymással, s így Nagykalna is harci területté vált. Az aggodalom egyre fokozódott, mert már nemcsak a fronton levőként aggodott a lakosság, de saját és szeretteik élete, valamint javalk biztonságára is veszélybe került. A lakosság saját készíttél bunkerekbe menekült, és várta a front gyors átvonulását. Ez azonban nem történt meg, mivel az előrenyomulás a tél beálltával a Garamnál megtorpant, s így a harcok, lövöldözések egyre fokozódtak.

Ennek a lövöldözésnek az áldozata lett többek között a nagykálai református templom is, melyet 1944. december 24-én ért találat.

A kénes lövedék lángra lobbantotta a toronysisakot, ez rádőlt a tetőszerkezetre, aminek az eredménye borzalmas volt. A tető és a belső berendezés – az Urasztalával együtt – a fangok martaléka lett. Maradtak a pusztá falak és – csodával határos módon – a toronyban lévő harangok. A harci cselekmények miatt a lakosság szívtetűpő fájdalommal, csak tetlenül nézhetett Isten házának pusztulását a Megváltó születésének előestéjén.

1945 januárjának elején a lakosság kénytelen volt elhagyni otthonát. A Garamtól tovább eső falvakban találtak menedéket rokonoknál, ismerősöknél.

Elérkezett 1945. március 25., Nagykalna felszabadulásának napja. Ez a felszabadulás azonban csak részleges volt, mivel az emberi szívekbe újra gyűlölet és békétlenség férközött. Az örömben nagyon hamar üröm vegyült, mivel a benes-i dekrétumok alapján a kollektív bűnösség vádja sújtotta a magyarságot. A békegalamb csőréből kitépték az olajfa ágát. Először elkezdődött a csehországi deportálás, majd később az úgynevezett lakosságcsere. Ahogyan a többi felvidéki magyar településre, Nagykalnára sem köszöntött be a várva-várt, igazi béke. A rokonok, ismerősök, barátok kénytelenek voltak elbúcsúzni. A szomorúan zakatoló vonat, rajta a kitelepítettekkel, Hajós felé vette az irányt.

Az itt maradt gyülekezet, ha megtizedelve is, de tovább élte életét, azonban az ateista szemléletű uralom alatt még csak kilátásuk sem lehetett az Isten házána felújítására.

Turay László

A kolonyi népzenei diáktáborról

2005. július 25-30. között megvalósult az álmaink, lezajlott a kolonyi népzenei diáktábor. Píllscsabai egyetemistaként és a Rákóczi Szövetség píllscsabai szervezeteként fogtunk neki a tábor szervezésének. Helyismerettel is rendelkezünk, hiszen többet visszatérő kirándulói vagyunk a vidéknek.

Zoboralja a Felvidék hagyományokban talán leggazdagabb, és asszimilációnak legjobban kitett vidéke. Szomorúan tapasztaltuk kirándulásaink során, hogy a magyar iskolahálózat mind anyagilag, mind gyermekszámában gyengélkedik, és hogy ez utóbbi jobbra csak a szülők rossz döntésén múlik. Kolonyban viszont sokkal erősebb magyar identitással találkozunk, ezért döntöttünk úgy, hogy itt szervezzük meg a táborot a környékbeli gyerekeknek. Magyar óvoda csak ebben a zoboraljai községben található, itt 1956-ban szimpátia-tüntetést tartottak, 1989-ben pedig – politikai aktivitásuk bemutatása végett – még a Panoráma című tv-műsor stábjá is itt járt; hagyományörző csoportjaik aktívak, sikeresek, innen működte a www.zoboralja.sk honlapot is.

A 25. táborban részt vevő gyermek Alsócsitarról, Nyitraegerencserről, Nyitra-csehihől, Nagycótönyből és a távolabbi Nagysallóból érkezett, és természetesen csatlakoztak hozzájuk a kolonyi ifalások is. A diákokat a cétényi, gimnazi, szállói iskolákon és személyes kapcsolatainkon keresztül gyűjtöttük össze. Javarészt 12-13 éves gyerekek jöttek népzenei, néptáncot tanulni.

A tábor első két napján, miután a gyerekek csoportosan megérkeztek a kolonyi sportházhoz, csángó táncot tanultunk. A táncoktatás végig élő zenei kísérettel történt. Kovács Márton píllscsabai zenetanár dobolt, Keresztes Nagy Árpád énekmondó kobzázott, furulyázott, kavalozott, tilinkozott, dudált, Szirtes Zsófia egyetemista furulyázott, Csiky Edlt néptáncos, egyetemista csángó táncokat tanított. A táncok mellett énekeket is tanultunk, melyeket nagy örömmelre később a gyerekek maguktól is énekeltek. Szabad foglalkozásként fociztunk, metáztunk, néhányan megmázták a Zsibricát, gyermekjátékokat játszottunk [pescenyeforgató, hosszívárazás, fészekfogó stb.].

A helyi, zoborvidéki hagyományok bemutatásául megnéztük a tífházat, kedden pedig a kolonyiak adtak nekünk színes műsort. Fellépett a kolonyi Gyöngykoszorú hagyományörző csoport, Süttő Mónika vezetésével, a kolonyi népének elhangzása után megérkezett a 85 éves Süttő Anna néni, a magyar népművészet mestere is, így

sor kerülhetett az „asszonyok perlekedésére”. Majd közösen tanultuk meg a „Sejj kizöldült a kolonyi bőterdő...” kezdetű népdalt, amit a helyszínen is előadtunk. Végül a kolonyi kisiskolások adtak elő népviselethez gyermekjátékokat, énekeltek nekünk.

Kedden este közös táncnázással búcsúztunk csángó dallamokat játszó zenészekkel. A dunántúli ugrós alapjai alaposan kifárasztották a gyerekeket, így ezen az estén kevesebb bogáncsdobálásra és fogkrém-bomba-támadásra került sor.

A tábor második felében Sente János egyetemista, a Bartók néptánc egyesület táncosnője és Csiky Edlt tanították a táncokat. A nagyapapáti táncok alapjait tanulhatták meg a gyerekek, így ezen az estén pontozóhól, a lányok a körnácot is. Emellett magyarbódi táncot is táncoltunk. Zenészeink Dániel Réka, Vágyon Andrea, Szabó Márton, Timár Márton voltak, szintén jórészt píllscsabai egyetemisták, zenészek. Csatlakozott hozzájuk még Radó Is, a nyitakéri hegedős, a Dereftlyéló együttes zenésze.

Mindenki jól érezte magát, esténként táncnázatot tartottunk, játszottunk, meséltünk. Csütörtökön jó hangulatú tábori vetélkedőt rendeztünk, amelyet a „Fradl” csapat nyert meg. Azt pedig, akinek éjjel után is maradt fölösleges energiája a tánc és sport után, kicsit megfuttattuk a focipályán.

A kolonyi önkormányzat, mely az étkezést a kultúrházban biztosította, fagyaltára is

moghívta a fiatalokat. A nagy forráságban dinnyével és barackkal is oltottuk a szomjunkt. A diákok gyakori vendégei voltak az Európa cukrászdának.

Péntek reggel az utolsó táncpróba előtt még egy kicsit közelebből megismerkedtek a gyerekek Szent László alakjával, legendáival. Eből után közösen, különbusszal elmentünk Nyitárra, ahol részt vettünk a Szent László-templomban tartott nagymisén. A megemlékezés Szent László halálának 910. évfordulója alkalmából történt. A monda szerint Itt, Nyitrán halt meg a szent király. A misén felvonult, és esküt tett a Szent László Lovagrend, beszédet tartott a Magyarok Világszövetsége küldöttye, Jákl Teodóz bencés atya misézett. A zsúfolt templomban mintegy ötszázan lehettünk, és énekeltek el a magyar és a székely himnuszot.

Az emlékmise kezdeményezői szintén mi voltunk, szerencsére Maga Ferenc és Balkó Gábor felkarolták kezdeményezésünket. Így körülbelül harminc év szünet után, egy éven belül már harmadszorra volt magyar nyelvű mise Nyitra legnagyobb templomában.

Péntek este a vacsora után táborüzent raktunk, búcsú-táncnázatot rendeztünk.

A tábor sok élményt adott minden résztvevőjének. Hazatérésünk után már kaptuk is az sms-eket a gyerekektől, hogy jövőre is legyen tábor...

Czibolya Gábor

Gloria Victis ajándéktutazás

A Glória Victis középiskolai történelmi vetélkedő első öt helyezett csapatának tagjai – kiváló szereplésük jutalmaként – részt vettek egy erdélyi körutazáson július 10-16. között.

Az útiterv kidolgozója Lados Balázs volt, aki az úton több előadást is tartott a Kárpát-medence azon részeiről, ahol éppen elhaladt a nyertesekből álló csapat.

Óriási területet sikerült bejárni Budapesttől indulva, Szatmárnémetin keresztül, érintve Nagybányát, Máramarost, Zilahot, Körösfőt, Kolozsvárt és még sok egyéb települést, egészen Székelyhídig.

A diákok a magyar nemzet történelmét meghatározó események helyszíneit láthatták, mint például Múhi, Majtény vagy éppen Szödemező, ahol a magyar himnusz íródott, ismereteket szerettek a Székelységben, a Mezőségben élő magyarok életéről. Láthatták és érezhették, hogy milyen hangulata van annak a vidéknek, ahol több nemzet él egymás mellett, hol békében, hol harcolva egymással.

A csapat hangulata nagyon sokszor borúsra fordult, s nem a hasonló hangulatban lévő időjárás, hanem a látottak miatt. Szembesülniük kellett azzal, hogy emlékműveinket elfeledik, azokat az épületeket, amelyek a magyar kultúrát, hagyományt, múltat tükrözik, nem tartják karban, pusztulásra ítélik.

A fárasztó és erőltetett tempójú kirándulásról a baráti közösséggé formálódó diákcsoport rengeteg élménnyel tért haza. A diákok elhatározták, hogy a következő évben ismét részt vesznek a Glória Victis versenyen, hiszen jövőre Székelyföld várja őket, hogy megmutathassa titokzatos múltját.

Ambrus Sándor

Emlékezzünk Mécs Lászlóra!

Mécs László életpályája nem közismert Magyarországon, de úgy vélem, hogy a Felvidéken sem ismerik annyira, mint neves kortársait. Ezért hasznos és öröndetes, hogy Nagykapos május végén vállalkozott arra a sikeres rendezvényre, amely méltó módon igyekezett öt heilleszteni korának kultúrtörténetébe. Magam pedig megtiszteltetésnek veszem, hogy meghívott előadója lehettem ennek az eseménynek.

Mécs László 1895. január 17-én született Hernádszentivánban, mint kántortanító apjának ötödik gyermeke. Külön költeményel őrzik gyermekkorának emlékeit, amit ő falusi mítológusnak ábrázolt önéletrajzi verseiben... De látta és írt a szegények életéről és a gazdagok portájáról is. Ahogy megírta: „Mindent láttam, mindent és mindenkit szerettem.” – Egyébként már korai versselben tapasztaltak nála jellegzetes adys hatásokat.

1920-ban nagykaposi plébános lett. Amikor Jászón töltötte novíciusi éveit, már rendszeresen írt verseket. A papi és költői hivatás együtt jelent meg Mécs László életében.

1920-tól a versei az „Élet”-en kívül a Gómföld János által Pozsonyban megszerkesztett „Tűz” c. folyóiratban jelentek meg, mind nagyobb érdeklődést keltve, de szívesen küldött verseket más lapokba is. Így nem csoda, hogy amikor Jomagam 1926-ban kiscserkészként nyáron Krasznahorkán táboroztam, parancsnokunk, Scherer Lajos, aki apám losonci nyomdájában jelentette meg A Mí Lapunk c. folyóiratot, a lap hasábjairól már ismerte Mécs Lászlót. Ezért örömmel üdvözöltük őt, amikor beünnepeltük ott a táborban megátogatott.

Ami egyébként az ő költészetére gyakorolt hatást illeti, Adyn kívül Prohászka Ottokár is hatott rá. Ő maga írta az alábbiakat: „Az én költészetem tulajdonképpen a hitéletből fakad... amit az én szerzetesi életemben Prohászka életfilozófiája oltott belém.” És hogy személye, valamint költésze nem csupán a Felvidéken lett ismert, azt a sikeres erdélyi körútja is bizonyítja, amiről 1931-ben a Prágai Magyar Hírlap közölt elismerő cikket.

Ebből kiderült, hogy Aradon, Nagyszaloncán, Nagyváradon és Temesvárott forró ünneplésben részesítették. A fehér ruhás pap-költőt óriási szeretettel fogadták, úgy, mint a híves, emberszabású költészet megtestesítőjét, az Evangélium követét. De ugyanabban az évben Budapest is ünnepte Mécs Lászlót, a Zeneművészeti Palota nagytermében március 1-jén rendezett szörföl estjén. Az év április 24-én pedig a miskolci Zenepalotában aratott frenetikus sikert.

Verskötetel közül különösen a „Hajnali harangszó” c. kladványa aratott nagy sikert, és 1931-ben a karácsonyi könyvplac egyik nagy szenzációjának számított. Versel közül a „Vadócba rózsát oltok, hogy szebb legyen a föld” a maga biblikus egyszerűségével tökéletesen jellemezte a költő attitűdjét. Egyébként Magyarországon nyolc magyar város közönsége ünnepte: Kaposvár, Pécs, Székesfehérvár, Sopron, Szombathely, Békéscsaba, Szeged és Kecskemét. És arról sem hallgathatunk, hogy még a második világháború kitörése előtt sor kerülhetett a magyar költő diadalútjára, Párizstól Amszterdamiig. Ezt követően Mécs többnyire Királyhelmeceen töltötte napjait. 1939. május 23-án – Szabó Dezső születésének 60. évfordulóján – Mécs László a budapesti Városi Színházban két verssel szerepelt. Öröklési hatással mondta el a „Megláttam a férfit” és

a „Parasztok” c. verseit. Nem felejtkezhetünk meg arról sem, hogy a bécsi döntés utáni időszakban emlékezetes módon védte a visszacsatolt felvidéki magyarságot az igaztalan támadásoktól, amikor oly bántó módon, nem ritkán „Benes-huszárok”-nak neveztek hennünket.

Végül legalább röviden foglalkoznunk kell azzal is, hogy miként vélekedtek Mécs Lászlóról kortársai. A legkedvezőbben és leggyakrabban Szalatnai Rezső nyilatkozott róla. Ő 1966-ban a pozsonyi Irodalmi Szemleiben – megtörve a költő személye és munkássága körül két évtizedes hallgatást – azt javasolta, hogy „Mécs Lászlót újra kézbe kell vennünk”, mert „aklt egyszer túlbecsülték, ma megbecsülhetik”. Szalatnai kívül Fábry Zoltán, a stószli remete is foglalkozott Mécs költészetével, cikke az Irodalmi Szemle 1966/7. számában jelent meg „A Mécs-probléma és tanulságai” címmel. Szerinte „a Mécs-problémának mindig volt egy pozitív és egy negatív oldala. De kétségtelen, hogy Mécs László a szlovákiai magyar irodalom elévülhetetlen tartozéka.” Vas István is becsülte Mécsét. Kivált a „Vadócba rózsát oltok, hogy szebb legyen a föld” c. versét kedvelte, és le is közzölte azt a Magvető 1942. évfolyamában. Magyarországon Illyés Gyulára hivatkozhatunk, aki a Nyugat 1933. április 1-jei számában „Katolikus költészet” c. írásában azt írja Mécsről, hogy „politikus költő”, de politikussága azért mégse „parasztfogás”.

Végül életének befejezéséről szólván, említjük meg, hogy Mécs 1965-ben került először kórházba. Amint a „Séta a kórházi kertben” c. versében írta: „Hat hétig hat évet vénélttem”. 1978 októberében még megünnepelhette pappá szentelésének 60. évfordulóját, hogy azután a következő hónapban, november 9-én hagyja ott a földi világot.

Mécs Lászlóról bizvást állíthatjuk, hogy értékes tagja volt a magyar irodalmi- és közéletnek, aki hasznos módon járult hozzá a magyar szellemi élet gazdagításához. A június végi nagykaposi rendezvényen mindezt tapasztalhattam, ahol szűkebb hazája oly méltón emlékezett meg pap-költőjéről.

Vigh Károly

Vass Lászlóra emlékezve

Vass László, a két világháború közötti csehszlovákiai magyar publicisztika kiváló művelője 1905. április 21-én született Rozsnyón. Apjáról, aki egy ideig íróbarát volt, a Rozsnyóra látogató Mórlicz Zsigmond érdekes novellát írt Vass fiákeres címmel. Jomagam – már mint kiscserkész – a szomszéd-ságban, Losoncon hallottam a Vass fiákeresről, és olvashattam később publicisztikáit a felvidéki sajtóban. Ezért örömmel fogadtam el a rozsnyóiak felkérését, hogy május 20-án tartsak róla előadást szülővárosában, ahol kellemes meglepetésre a Vass-család számos tagja fogadott. És ami külön meglepett: a város magyar fiatalága nemcsak képviseltette magát, hanem még ráadásul szép kulturális műsorral is vezette be a megemlékezést.

Mórlicz Zsigmond memoárjából vett idézettel kezdtem előadásomat, aki – mint írta – „Gyöngyör-kirándulások telt Vass fiákeres kocsiján a vadregényes sztraceni völgyben, a dobsinai jégbarlanghoz.” Ő később, a harmincas években gyakran megjelent a Jltószentiváni írói tanácskozásokon a gyöngyör Csorba-tónál. Később, amikor egy téli hófúvásban Vass László, Mórlicz és író-társal Podolnába mentek csengő szánon, ott a Krakói kalaphoz címzett fogadó csúcsívos toronyszobájában forrák bort ittak, és Krúdy Gyuláról beszélgettek.

Publicisztikai pályájáról a legalaposabban és legobjektívebben Turczel Lajos barátom írt a Madách-Rosoniumban, még 2000-ben, „Vass László viszontagságos pályája” címmel. Ebben megírja, hogy a Magyar Nap kulturális rovatának párton kívüli szerkesztőjeként két nagy tettet hajtott végre. Eszerint:

1. A kommunista szűkbeállításokkal szemben tágan értelmezte a haladó hagyományokat, folyamatosan és sürdün közölt ilyen tárgyú és szemléletű anyagokat.

2. A Magyarországon akkoriban elhárított urbánus-népi vitát helytelennek tartotta, s a Szép Szó urbánus íróit és a népi írókat békés egymás mellettiségben szerepeltette a lapban. A magyarországi népi írói mozgalmat nálunk nemcsak a szociáldemokráta Csehszlovákiai Népszava kezelte ellenségesen, hanem a színvonalas Magyar Újság is, s ezt az ellenszenvet még a hozzánk járogató Kassák Lajos nyilatkozatai is erősítették. Vass László kemény kritikát írt az ilyen elfogultság ellen, s a lapban klemelten tágt teret biztosított a népi íróknak.

Majd az esszéiről Vass Lászlóról ezt írta: „Az Új Szellemben és a Prágai Magyar Hírlapban írt esszéi közül a Kölcsey Ferencről írt (Himnusz és lélekbőrű – Emlékezés a magyar nép zivataros századáról. Új Szellem, 1938. szeptember 1.) emelkedik ki. Ezt az írást Turczel irodalmi szakaszunk legjobb esszéi közé sorolja.

Magyarországi szerepéről szólva nem csupán írásairól kell szólnunk, hiszen ahogyan Gál István írja róla az Alföld 1974/1. számában: „Vass László a Sarló budapesti nagykövete volt.” Ugyanis a Diákvilágban, az Új Magyar Földben, a Diákkarparlamentben és más szervezetekben előszóiban és írásban egyaránt ismertette a Sarló történetét és eszmevilágát. Szerepe kettős volt: tolmácsolta a magyarországi fiatalság felé a Sarló eszméit, és ezen felül bemutatta az új népi írókat, valamint a hazai szociális mozgalmakat. A Vetés, az Új Szó és a Losonci A Mí Lapunk évfolyamai, számai önmagukért beszélnek. Vass László lelkes bemutatása nyomán a Sarló vezetőinek olyan nimbusza támadt Pesten, amilyen csak a Fial Magyarországot vezetőit övezhette. E lapok közül különösen a losonci A Mí Lapunk, mint havi lap volt kitűnő eszköz a közvetítésre és a kölcsonhatásra. Vass László a legnagyobb élő magyar írók, költők és művészek hozzájárulását nyerte meg a lap számára.

Befejezésül – csatlakozva Turczel Lajoshoz – sajnálattal kell megállapítanom, hogy Vass László mindmáig nem kapott hozzá méltó elismerést az utókortól. Ezért tekinthetjük öröndetesnek, hogy szülővárosa nagy szeretettel emlékezett meg róla.

Vigh Károly

A máramarosi koronavárosok

A most bemutatandó könyv szerzője – Igyártó Gyöngyi – Máramarosban, az egykori koronavárosban, Técsőn született, és a viski magyar középiskolában érettségizett.

E könyvében a koronavárosok (Huszt, Visk, Técső, Hosszúmező, Máramaros-sziget) magyar királyoktól kapott középkori privilégiumait, fejlett jogrendjét, városi polgári szelle-

miségét mutatja be. A vonatkozó széleskörű szakirodalom áttanulmányozásával figyelme kiterjedt a máramarosi sóbányászatra, a helyi néprajzra, a viski gyógyfürdőre, a heraldikára, vagyis a Tisza leteni széles völgyében fekvő öt koronaváros címereire is. A könyv borítóját a viski református erődtemplom képe díszíti. Könyvében közli a Rákóczi-szabadságharcban részt vett 41 viski magyar és ruszin kuruc vitéz névsorát.

Nagy öröm, hogy a Magyar Nemzeti Kulturális Örökség Minisztériuma támogatásával a szerző elnyerte a Kárpátaljai Könyvkiadó Tanács pályázatát, és ez lehetővé tette, hogy a mű Ungváron, az Intermix kiadásában megjelenhessen. Ezzel nemcsak Kárpátalja, és benne az egykori Máramaros vármegye múltjába pillantathatunk bele, hanem az egyetemes magyar történelem e része is közzismertebbé válik.

A könyv kapható Budapesten, a Magyarok Házában, a Gondos könyvüzletben.

Hábel György

Összefoglaló a Rákóczi Szövetség felvidéki oktatási-nevelési támogatási kezdeményezésének eredményeiről

A Rákóczi Szövetség 2004 novemberében meghirdetett felvidéki oktatási-nevelési támogatási programjának – melynek célja a 2005/2006-os tanévben tanulmányukat magyar tannyelvű első osztályokban megkezdő felvidéki kisdíjak támogatása – előzményeiről, céljairól és folyamatáról már a Hírívő márciusi számában is beszámoltunk. Az azóta eltelt időszak a kezdeményezés szempontjából nagyon mozgalmasnak mondható, hiszen a Rákóczi Szövetség felhívására válaszul 2005. június 30-ig 631 adományozó vállalta fel egy vagy több felvidéki kisdíj támogatását, több, mint 18 millió Ft. támogatási összeg szétosztását téve így lehetővé.

A támogatási akció tervezésénél abból indultunk ki, hogy a 2005/2006-os tanévben a demográfiai tényezőket is figyelembe véve előrelátólag 4000-4200 kislgyermek kezd meg tanulmányait valamely magyar iskola első osztályában a Felvidéken. Annak érdekében, hogy minél több kisdíj részesülhessen támogatásban, a Rákóczi Szövetség partnereivel is egyeztetve úgy döntött, hogy a felhívásban eredetileg meghatározott 20.000 Ft.-os ösztöndíjat 10.000 Ft.-ra módosítja, kétszer annyit kisdíj támogatását téve így lehetővé. A 10.000 Ft. (1.500 Sk.) szlovákiai viszonyok között még mindig jelentős összegnek számít. Az összegyűlt összegből így körülbelül 1800-2000 felvidéki családot, tehát a gyermekeket várhatóan magyar iskolába beírató családok felét tudjuk a 2005/2006-os tanévben támogatásban részesíteni.

A Rákóczi Szövetség, felvidéki partnerszervezetével konzultálva, úgy döntött, hogy a 2005/2006-os tanévben elsősorban a szociálisan és gazdaságilag hátrányos helyzetű, illetve a szórányosodás jelét mutató régiók kisdíjait kívánja támogatni. Ezekben a régiókban ugyanis különösen felértékelődik a támogatás, mint a magyar iskolába történő beiratkozás motiváló tényezője. A támogatott régiók járások szerint a következők: Pozsony, Pozsony-vicéke, Szenc, Vágsellye, Nyitra, Losonc, Nagykürtös, Rimaszombat, Nagyróca, Rozsnyó, Kassa, Kassa-vidék, Töketerebes, Nagymihály. Ehhez járul még néhány további város – Galánta, Somorja, Léva, Zseléz, Ipolyás – ahol az átlagosnál magasabb a nem magyar iskolába járó magyar nemzetiségű diákok számaránya. Január közepén minden érintett felvidéki általános iskolához és óvodához, valamint a Rákóczi Szövetséggel a beiratkozási program végrehajtásában évek óta szorosan együttműködő felvidéki magyar civil szervezetekhez (Város és Vidéke Célalapokhoz) eljuttattuk a beiratkozási támogatásra való pályázati felhívást és adatlapot. A felhívás a felvidéki Új Szó című napilap 2005. január 19-i számában is

megjelent. Az ösztöndíjak átadására az alapskola első osztályába ténylegesen is beiratkozott és a pályázati űrlapot részünkre visszaküldő kisdíjaknak iskolai rendezvények keretén belül került sor május végétől június végéig.

Az átadási ünnepségekre összesen 38 helyszínen került sor, Pozsonytól egészen Nagykaposig 2005.május 27. és 2005. június 24. között. Az 1840 nyertes pályázó kislgyerekből 1719 kislgyermek vette át a Rákóczi Szövetség által meghirdetett és adományozóink által összegyűjtött támogatást. Azok a pályázó kisdíjakok, akik az átadási ünnepségeken valamilyen oknál fogva nem tudtak részt venni, szeptember folyamán vehetik majd át a támogatást.

Az átadási ünnepségeken a Rákóczi Szövetség vezető tisztségviselői, munkatársai, a Rákóczi Szövetség által felkért közéleti személyiségek, ifjúsági szervezet-vezetők, valamint a Célalapok és iskolák képviselői vettek részt. Az ünnepségek rendszerint egy kis kultúrmműsorial kezdődtek, melyeken a jelenlegi, illetve a leendő elsősök mondtak verset, mutatták be ének-és tánc tudásukat. Ezután a Rákóczi Szövetség képviselője, valamint az általa meghívott vendégek szóltak a jelenlévőkhez, kihangsúlyozva, hogy a támogatás fedezetét széleskörű társadalmi gyűjtés eredményeként teremtdött meg, és fő célja, hogy kifejezze sokak szolidaritását a határon túli magyarok iránt, valamint hogy ösztönzőként hasson a magyar iskolába történő beiratkozáshoz. Továbbá kifejtésre kerültek azok az érvek, amelyek a magyar iskolaválasztás mellett szólnak. Ezek után a Rákóczi Szövetség munkatársai kiosztották az előkészített támogatási szerződéseket és azoknak a megjelent szülők által történt aláírását követően átadták részükre a 10 000 Ft.-os ösztöndíjat.

A Rákóczi Szövetség által kezdeményezett felvidéki oktatás-nevelési támogatásról ma még csupán előzetes értékelést lehet adni, a végleges mérlegét a szeptemberi tanévkezdés után lehet megvonni, amikor ismerteté válnak a magyar és szlovák tannyelvű iskolákban tanulmányukat ténylegesen megkezdő diákokra vonatkozó számadatok. Minden évben vannak ugyanis olyan gyermekek, akiket január-februári beiratkozásuk után a pszichológusok később mégis évhalsztásra javasolnak, vannak továbbá olyan gyermekek, akiket január-februárban be sem íratnak és csak szeptemberben jelennek meg az iskolában és vannak olyan gyermekek, akiket szlovák iskolába íratnak be, de szeptemberben mégis magyar iskolában kezdik meg tanulmányaikat és természetesen előfordul ennek a fordítottja is. Eddigi adataink alapján mégis néhány előzetes következtetést levonhatunk akcióinkkal kapcsolatosan:

1. A Rákóczi Szövetséggel együttműködő Célalapok adatszolgáltatása alapján megállapítható, hogy az oktatás-nevelési támogatásra előirányzott régiókban 2005. februárjában 1821 gyermeket íratnak be a magyar tannyelvű iskola első osztályába. Ehhez képest a meghirdetett beiratkozási támogatásra május végéig 1840 gyermek pályázott, tehát 19 gyermekkel több, mint a februárban beíratott gyermekek száma. Feltehetőleg, hogy ebben a növekményben szerepet játszott a beiratkozási támogatás meghirdetése is.

2. A beiratkozási ösztöndíj átadására szervezett ünnepségeken a pályázó 1840 család közül 1719 család jelent meg és vette át az ösztöndíjat. Ez a pályázók több mint 93 %-a. Ez azt jelenti, hogy a beiratkozási ösztöndíjat, vagyis a közvetlen családtámogatást a szülők fontosnak tartják. Ezt egyébként azok az interjúk is megerősítik, amelyeket a Rákóczi Szövetség képviselői az átadási ünnepségek kapcsán készítettek sok, az ösztöndíjat átvevő szülővel.

3. A beiratkozási ösztöndíj akció fontos eredményének tekinthetjük, hogy a december 5-i népszavazás kudarca után a magyar civil társadalom szép összefogással egy nemzetstratégiai szempontból fontos területen megmutatta szolidaritását a határon túli magyarság ügye iránt. Ezt a kezdeményezést a Rákóczi Szövetség folytatni kívánja részben ennek a szolidaritásnak a további kibontakoztatása céljából, részben annak érdekében, hogy felhívja a figyelmet a kedvezménytörvény eredeti koncepciójának alkalmazására, az oktatás-nevelési támogatás családok részére történő eljuttatásának szükségességére éspedig nemcsak az oktatási intézményekben tanuló diákok családja, hanem az óvodáskorú gyermekek családja részére is. Ez az egyik legfontosabb eszközünk arra, hogy a bizonytalan identitású, vagy a múltbeli féltelmeket zsigereikben hordozó családokat gyermekeik magyar iskolába történő beiratására bátorítsuk.

Ezúton is köszönjük együttműködő partnereinknek, nevezetesen a Pro Professions Alapítványnak, a Budaörsi Polgári Köröknek, a Profeszorok Batthyány Körének, a Demokrácia Központnak, valamint további adományozóinknak a kezdeményezés népszerűsítésében nyújtott segítségét és a nagylelkű adományokat, valamint a felvidéki Város és Vidéke Célalapoknak és az átadási ünnepségek lebonyolításában szerepet vállaló iskoláknak szervezési munkáját.

A kezdeményezés eddigi eredményeiről bővebben a Rákóczi Szövetség honlapján olvashatnak az érdeklődők.

Rövid Éva